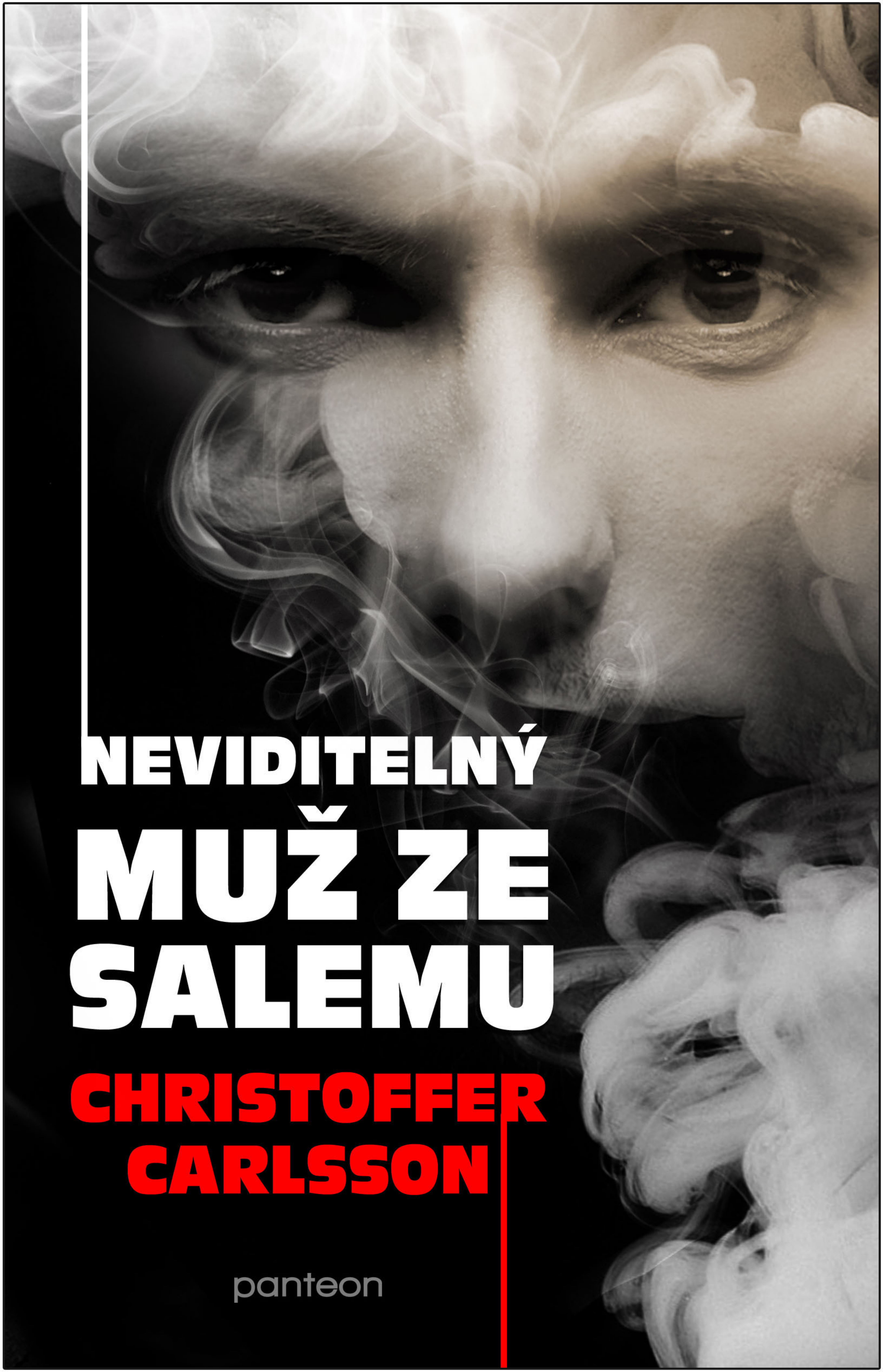

**NEVIDITELNÝ
MUŽ ZE
SALEMU**

**CHRISTOFFER
CARLSSON**

panteon

**NEVIDITELNÝ
MUŽ ZE
SALEMU**

**NEVIDITELNÝ
MUŽ ZE
SALEMU
CHRISTOFFER
CARLSSON**

panteon

Ze švédského originálu
Den osynlige mannen från Salem
Piratförlaget, Stockholm 2013

Copyright © Christoffer Carlsson 2013
Published by arrangement with Pontas Agency, Spain
Copyright © 2014 by Panteon
Cover © 2014 by Emil Křížka
Translation © Hana Švolbová 2014

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav
www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložila: Hana Švolbová

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice

Printed in Czechia

ISBN 978-80-87697-29-0

Pro Karla, Martina & Tobiasse

*Strange highs and strange lows,
Strangelove,
That's how my love goes*

DEPECHE MODE

Procházím kolem tvých dveří, stejně jako jsem to dělával kdysi. Ale ty dveře nejsou tvoje, ne, ty tu nejsi. Nebyl jsi tu dlouho. Vím to, protože tě sleduju. Jsem tu jenom já. A vlastně tu nejsem ani já. Neznáš mě. Nikdo mě nezná, už ne. Nikdo neví, kdo jsem.

Cítíš, že je něco špatně, že se něco stane. Vzpomínáš si na to, o čem vypráví tento text, ale rozhodl ses to vytěsnit. Nebo ne? Vím to, protože jsem úplně stejný jako ty. Při těch několika příležitostech, kdy na sebe minulost upozorní během běžných dní, ji poznáváš. Poznáváš ji, ale nejsi si jistý, co byla pravda a co ne, protože časem se všechno zamlžilo.

Tohle píšu, abych ti vypověděl, že všechno, co si myslíš, je pravda, a vůbec to není tak, jak věříš. Tohle dělám, abych vypověděl úplně všechno.

I

ŠVÉDSKO MUSÍ ZEMŘÍT. Tato slova se skví na zdi podchodu vyvedená černými silnými verzálkami a z nějakého obchodu poblíž se ozývá hudba, někdo zpívá *don't make me bring you back to the start*. Za tunelem září teplé bílé sluneční paprsky, ale tady uvnitř je chladno, ticho. Kolem proběhne žena se sluchátky v uších a s culíkem. Sleduju ji, dokud nezmizí.

Odněkud přiběhne dítě s balónkem. Ten se prudce, trhaně třepetá na šňůrce. Pak narazí do něčeho ostrého u stropu tunelu a praskne. Chlapeček vypadá vyděšeně a rozpláče se, možná z té hlasité rány, ale nejspíš ne. Rozhlíží se, někoho hledá, ale tady nikdo není.

Jsem v Salemu, na návštěvě poprvé po dlouhé době. Je konec léta. Zvednu se z lavičky v podchodu a projdu kolem toho dítěte, vyjdu ze tmy do sluneční záře.

II

Když se probudím, je tma a já vím, že se něco stalo. V koutku oka se něco zaleskne. Přes ulici osvítí fasádu domu silné modré blikající světlo. Vstanu z postele a dojdou ke dřezu, vypiju sklenici vody a do úst vložím tabletku oxazepamu. Zdálo se mi o Viktorovi a o Sam.

S prázdnou sklenicí v ruce dojdou k balkónu a otevřu dveře. Vítr je teplý, ale vlhký, zachvěju se a podívám se na svět, který čeká dole. Před vchodem parkují v půlkruhu sanitka a dva policejní vozy. Mezi dvěma lampami někdo natahuje modrobílou policejní pásku. Slyším tlumené hlasy, praskání policejní vysílačky a sleduju němé blikání policejních majáčků. A za tím vším: šum miliónu lidí, zvuk velkého města při náhodné chvíli odpočinku.

Vejdou opět dovnitř a obleču si džíny, zapnu košili a prohrábnu si vlasy. Na schodišti: někde za zdí vrčí ventilátor, jemně šustí oblečení, nějaký hlas tiše mručí. Někdo spustí starý výtah a ten se dá do pohybu s mechanickým praskotem, výtahová šachta se rozvibruje.

„Mohl by někdo zastavit ten zatracenej výtah?“ zasykne někdo.

Výtah tlumí zvuk mých kroků, když scházím po spirálovitém schodišti, které se vine kolem šachty. Zastavím se ve druhém patře a poslouchám. Pode mnou, v prvním patře, se něco stalo. Není to poprvé.

Před několika lety koupila ten velký byt nějaká nezisková organizace díky daru někoho, kdo měl peněz víc, než potřeboval. Organizace z bytu udělala ubytovnu pro lidi stojící na

okraji společnosti a pojmenovala ji Chapmansgården. Návštěvy tam mají minimálně jednou do týdne, nejčastěji od unavených úředníků ze sociální péče, ale ne zřídka se jedná o policisty. Ubytovnu vede jedna bývalá sociální pracovnice, Matilda nebo Martina, to jméno si nepamatuju. Je stará, ale vzbuzuje víc respektu než většina policistů.

Když se nahnu přes zábradlí, spatřím, že jsou těžké dveře od ubytovny otevřené. Uvnitř se svítí. Podrážděný mužský hlas je uklidňován nějakým měkčím, ženským. Výtah mne mine na své cestě dolů a já ho následuju, sejdu do prvního patra skrytého za tělem výťahu. Dva policisté, kteří tam stojí, strnou, jakmile mě zahlédnou. Jsou mladí, mnohem mladší než já. Výtah se zastaví v přízemí a najednou se rozhostí ohromné ticho.

„Dávej pozor, kam šlapeš,“ upozorňuje žena.

„Natáhni pásku,“ řekne muž a podá jí modrobílou roli. Žena na něj zůstane zírat.

„Natáhni ji ty a já se postarám o něj.“

Sundala si čepici a drží ji v ruce, vlasy má pevně stažené do ohonu, takže její tvář vypadá napjatě. Muž má hranatou bradu a hodné oči, ale já mám pocit, že jsou oba poměrně nervózní, protože se pořád dívají na hodinky. Na výložkách uniformy jsou osamocené zlaté hvězdy, žádné proužky. Jsou to pochůzkáři.

Muž vyrazí s páskou v ruce ke schodům. Snažím se usmívat.

„No, něco se tady stalo,“ řekne žena. „Byla bych ráda, kdybyste zůstal v domě.“

„Já nechci jít ven.“

„A co děláte tady dole?“

Podívám se do okna na schodišti, které je velké a ukazuje domy na protější straně ulice. Pořád je ozařuje modré světlo.

„Vzbudil jsem se.“

„Probudilo vás to světlo?“

Přikývnu, nejsem si jistý, co si myslí. Vypadá překvapeně.

Ucítím štiplavý zápach a teprve teď si všimnu, jak je bledá, že má zarudlé oči. Před chvílí zvracela.

Pozvolna, téměř nepostřehnutelně, nakloní hlavu a nakrčí čelo.

„Nepotkali jsme se už někdy?“

„Nemyslím.“

„Vážně?“

„Jsem policista,“ zkusím to, „ale ne... ne, nemyslím, že bysme se někdy potkali.“

Dlouho se na mě dívá, pak vytáhne z náprsní kapsy blok a něco nalistuje, cvakne propiskou, udělá si poznámku. Za mými zády její kolega nemotorně šustí páskou takovým způsobem, že mě to vytáčí. Pozoruju dveře za tou ženou. Nevykazují žádné známky páčení.

„Vůbec jsem nebyla informována, že tady bydlí policista. Jak se jmenujete?“

„Leo,“ řeknu. „Leo Junker. Co se stalo?“

„Z jakého jste oddělení, Leo?“ pokračuje tónem, který prozrazuje, že zdaleka není přesvědčená, že mluvím pravdu.

„VV.“

„VV?“

„Vnitřní vyše...“

„Vím, co to znamená. Můžete mi ukázat průkaz?“

„Mám ho v bundě, nahoře v bytě,“ vysvětlím a její pohled klouže za mé rameno, jako by hledala oční kontakt s kolegou.

„Víte, kdo to je?“ zkouším to. „Ta mrtvá.“

„Já...“ začne. „Vy tedy víte, co se stalo?“

Nejsem zrovna dobrý pozorovatel, ale muži ubytovnu navštěvují zřídka. Ti se uchylují na jiná místa. Oproti tomu ženy nemají moc ubytoven na výběr, protože většina zařízení tohoto typu odmítá buď drogově závislé, nebo ty, které se prodávají. Ženám je dovoleno něco z toho, ale ne obojí. Problém je, že

většina z nich provozuje právě obojí. Chapmansgården je výjimka a z toho důvodu mnoho žen zamíří sem. V zařízení existuje jenom jedno pravidlo, aby vás přijali: člověk u sebe nesmí mít zbraň. To je sympatický postoj.

Takže jde pravděpodobně o ženu a soudě dle toho pozdvižení už není naživu.

„Smím...?“ řeknu a vykročím k ní.

„Čekáme na techniky,“ zaslechnu za sebou hlas jejího kolegy.

„Martina je uvnitř?“

„Kdo?“ překvapeně se zeptá ta žena a podívá se do svého bloku.

„Ta, co to tu vede,“ odpovím. „Jsme přátelé.“

Tváří se skepticky.

„Myslíte Matildu?“

„Jo. Přesně.“

Vyklouznu z bot, zvednu je a projdu kolem ní dovnitř do ubytovny.

„Haló,“ vyhrkne přísně a tvrdě mě chytne za ruku. „Vy zůstanete tady.“

„Chci se jenom podívat, jak je na tom moje kamarádka,“ opáčím.

„Vždyť ani nevíte, jak se jmenuje.“

„Vím, jak se pohybovat na místě činu. Jen se chci přesvědčit, že je Matilda v pořádku.“

„To nemá cenu. Vy dovnitř nepůjdete.“

„Dvě minutky.“

Policistka na mě chvíli zírá, pak stisk povolí a znovu pohledne na hodinky. Dole někdo buší na dveře, tvrdě a intenzivně. Ona hledá kolegu, který se pohyboval po schodech a už není v dohledu.

„Počkejte tady,“ nakáže mi a já přikývnu a usmívám se, snažím se vypadat upřímně.

V Chapmansgårdenu působí svět děsivě tiše. Strop visí nízko nad mou hlavou, podlahu kryjí ošklivé poškrábané parkety. Ubytovna sestává z velké haly, jídelny s kuchyňkou, toalety a sprchy, je tu kancelář a úplně vzadu ložnice, předpokládám. Zápach připomíná ten, co se line z šatníků starých pánů. Před dveřmi stojí velký košík a u něj rukou psaná cedulka. *Teplé obléčení*. Pod mikinou vykukuje pár rukavic. Vytáhnu je.

Kousek napravo od velké haly je čistá, uklizená kuchyňka s čtvercovým stolem a dvěma dřevěnými židlemi. U stolu sedí Matilda, to postarší ptáče s ostrým profilem a kudrnatými prošedivělými vlasy, a naproti ní muž v policejní uniformě. Vypadá to, že Matilda tichým klidným hlasem odpovídá na otázky. Vzhlednou, když projdu kolem, a já na Matildu pokývnu.

„Vy jste z kriminálky?“ zeptá se policista.

„Samozřejmě.“

Mrkne na rukavice, které držím, a já skloním pohled k zemi, kde jsou jasně patrné otisky bot. Žádné těžké boty, spíš nějaká sportovní obuv. Přiložím k otisku vlastní botu a zjistím, že mám stejně velkou nohu jako ten, kdo tu právě byl.

„Kde jsou ostatní ženy?“

„Byla tu jenom ona,“ řekne Matilda.

„Znáš ji?“

„Byla tu několikrát v létě. Myslím, že se jmenuje Rebecca.“

„Psáno s ck?“

„Nevím, ale myslím, že s cc.“

„A příjmení?“

Zavrtí hlavou.

„Jak říkám, ani nevím, jak se píše to křestní.“

Pokračuju přes halu do ložnice. Zdi jsou vybledlé, zdobené obrazy. Jedno okno je pootevřené, dovoluje srpnové noci vkrást se dovnitř a místnost nepřírozně ochlazovat. V ložnici stojí

podél zdí osm postelí. Příkrývky postrádají jednotnost, některé jsou květované jako zdi v bytě ze sedmdesátých let, jiné jsou jednobarevné v silných odstínech modré, zelené nebo oranžové, na dalších jsou ošklivé, nicneříkající vzory. Každá postel je označena číslicí, ledabyle napsanou na dřevě. Na posteli číslo sedm, předposlední v řadě, leží zády ke mně na boku tělo oblečené do světlých džín a pleteného svetru. Zahlédnu neučesané tmavé vlasy. Odložím boty na jednu z postelí a natáhnu si rukavice.

Lidé se střelíjí, bodají, bijí, kopají, řezou, topí, škrtí, dusí a přejíždějí. Výsledky se pohybují od toho, být efektivní jako při chirurgickém zákroku, až po to, počínat si jako při středomověké popravě. V tomto případě život vyhasl čistě, téměř nepostřehnutelně.

Nebýt té malé hnědočervené květiny zdobící její spánek, mohla by spát. Je mladá, mezi dvaceti a pětadvaceti, mohla by být i o pět let starší, ale těžký život se v lidské tváři podepíše. Skloním se nad ní, abych se na ránu lépe podíval. Je o něco větší než hrot tužky. Na čele jí uvízly dva pramínky krve a černý prach ze zbraně. Někdo jí stál za zády s pistolí malé ráže.

Prohlédnu jí kapsy. Vypadá to, že jsou prázdné. Oblečení působí nedotčeně, pod svetrem vykukuje kousek košilky, ale nic nenasvědčuje tomu, že by ji někdo šacoval, že by někdo něco hledal. Oparně na tělo položím ruce a prohmatám boky, ramena a záda v naději, že najdu něco, co tam nepatří. Když vyhrnu rukávy pleteného svetru, spatřím na pažích výsledky používání stříkaček, ale ranky vypadají čistěji, než to bývá obvyklé, jako by trénovala co nejpřesnější vpichy.

Zaslechnu za sebou Matildiny kroky. Zastaví se ve dveřích, jako by se bála vejít dál.

„To okno,“ řeknu. „Je otevřené pořád?“

„Ne. Míváme ho zavřené. Zavřené bylo, i když jsem přišla.“

„Prodávala?“

„Myslím, že jo. Přišla sem před pár hodinami a tvrdila, že se potřebuje někde vyspat. Většina žen nepřichází dřív než za nějakou chvíli.“

„Měla s sebou něco? Oblečení, tašku?“

„Nic kromě toho, co má na sobě.“

„To jsou její vlastní šaty?“

„Řekla bych, že jo,“ zahuhňá. „Od nás každopádně nejsou.“

„Měla boty?“

„U postele.“

Černé conversky s bílými tkaničkami, které jsou na ty boty až příliš široké. Koupila je později a vyměnila za originální. Jsou nejednotné a potrhané. Schovávala v nich prášky. Zvednu jednu z bot a prohlédnu si podrážku, obyčejnou, tmavošedou. Pak botu zase položím. Vytáhnu mobil a namířím ho na její obličej, udělám fotku a na okamžik ve světle malého blesku z fotoaparátu její kůže bolestivě zbělá.

„Jak působila, když večer přišla?“

„Zfetovaně a unaveně, jako všechny, co sem přijdou. Říkala, že měla špatný den a jenom se chce vyspat.“

„Kde jsi byla, když se to stalo?“ ptám se.

„Myla jsem nádobí, stála jsem zády ke dveřím, takže jsem nic neviděla ani neslyšela. Dělá to vždycky v tuhle dobu, je to jediná chvíle, kdy se to dá stihnout.“

„Jak jsi zjistila, že je mrtvá?“

„Šla jsem se podívat, jestli spí. Když jsem přišla blíž, abych zavřela okno, uviděla jsem...“

Větu nedokončí.

Projdu ve velkém oblouku kolem těla k oknu. Je poměrně vysoko, dostat se na chodník ulice Chapmansgatan vyžaduje pořádný skok. Znovu pohlédnu na tělo a ve světle z pouliční lampy se v jedné ruce něco zaleskne, něco jako slabounký řetízek.

„Má něco v ruce,“ povím Matildě, která se tváří nechápavě.

Z haly se ozve hlas, který poznávám. Naposledy se zadívám na tu ženu, vezmu si boty, vyjdu za Matildou z ložnice a setkám se s Gabrielem Birckem. Už jsem ho neviděl dlouho, ale vypadá pořád stejně, opálená tvář a tmavé, krátce střižené vlasy. Birck má takový typ vlasů, který člověka přiměje změnit šampon. Na sobě má nenápadný, černý oblek, jako by ho právě vytáhli z nějaké oslavy.

„Leo,“ vyhrkne překvapeně. „Co ty tu sakra děláš?“

„Já... jsem se probudil.“

„Nejsi mimo službu?“

„Mám volno.“

„Odznam, Leo,“ řekne a stáhne rty do tenké čárky. „Jestli nemáš odznak, musíš odsud odejít.“

„Je v peněžence a tu mám doma.“

„Přines ho.“

„Právě jsem chtěl jít,“ řeknu a zvednu boty.

Birck mě sleduje ocelovým pohledem a neřekne ani slovo. Vrátím rukavice a vyrazím ze dveří, na schody, projdu kolem policistky, která vypadá překvapeně, když ji mímám.

„Jak se sem sakra dostal?“ je to poslední, co z ubytovny zaslechnu.

Místo abych se vrátil do svého bytu, sejdu po schodech a kolem výtahu do přízemí, vyjdu na prázdný tmavý dvorek. Teprve v tu chvíli, kdy pod nohama ucítím chladivou zem, zjistím, že boty pořád držím v ruce. Nazuju si je a zapálím si cigaretu. Nade mnou zdi domů rámují nebe. Chvíli postojím, pokušuju nebo si okusuju nehet na palci. Přeju přes dvorek a odemknu dveře, kterými se opět dostanu do domu, ale do jiné části. Tady je schodiště menší a starší, přívětivější. Projdu dveřmi na ulici Pontonjärgatan.

Žijeme v době, kdy se mezi cizími lidmi cítíme nejistě. Ně-

kde poblíž pulzuje zvuk těžké taneční hudby. Předě mnou se rozkládá pontonjäarský park, tichý a plný stínů, a někde v dálce zaskřípají brzdy a potom někdo vytočí motor. Na křižovatce stojí muž a žena a hádají se. Poslední, co zahlédnu, než vyrazím, je, že jeden z nich zvedá ruku proti druhému. Myslím na to, jak si navzájem ubližují, myslím na tu mrtvou ženu v posteli číslo sedm, na ten malý předmět, který svírala v ruce, na slova, která jsem zahlédl na zdi tunelu během dne, jak se někdo domnívá, že Švédsko musí zemřít, a napadne mě, že ať už to napsal kdokoliv, tak on nebo ona má možná pravdu.

Odbočím znovu do ulice Chapmansgatan a zapálím si další cigaretu, potřebuju nějak zaměstnat ruce. Némé modré světlo ozařuje zdi a mizí, znovu a znovu. Kolem domu se teď pohybuje ještě víc policistů v uniformách, uzavírají části ulice, odklánějí dopravu a pěší blížící se po chodnících. Mávají, vehementně a podrážděně. Asfalt ozáří silné bílé pátrací světlo z velkých reflektorů. Z jednoho auta vykládají velký stan, pro případ, že by začalo pršet.

Otevřená okna Chapmansgårdenu lehce bouchají ve větru. Vidím, jak se uvnitř míhají hlavy – Gabriel Birck, jeden kriminální technik a Matilda. Pod oknem čeká chodník a já bych si ho rád prohlédl zblízka, ale všechen ten povyk před domem ho přede mnou skrývá.

Místo toho se podívám na mobil. Před půl hodinou začal nový den. Zaslechnu hluk z baru s otevřenými okny, hudbu, někoho, jak zpívá *every time I see your face I get all choked up inside* a já típnu cigaretu, k Chapmansgatanu se otočím zády.

Úzký kousek bledého asfaltu spojuje dvě z větších ulic na Kungsholmenu. Nevím, jak se jmenuje, ale je tak krátký, že se dá míčem kopnout z jednoho konce na druhý. Jeden z domů

vměstnaných do tohoto místa má červené dveře. Na nich je jenom jediné slovo – BAR – vyvedené světle žlutou barvou. Otevřu dveře a spatřím blondatou rozčuchanou hlavu spočívající na barovém pultu. Jakmile se za mnou dveře zavřou, hlava se pomalu zvedne, vlnité vlasy se rozdělí na pěšinku, a Anna vzhledne přivřenýma očima.

„No konečně,“ zamumlá a prohrábne si vlasy rukou. „Host je tady.“

„Jsi opilá?“

„Znuděná.“

„Nějaká reklama na dveřích by sem nalákala víc lidí.“

„Petter žádnou reklamu nechce. Chce se toho místa jenom zbavit.“

BAR patří chlapíkovi kolem třicítky bez jakéhokoli zájmu. Jeho otec lokál koupil na počátku osmdesátých let, udělal z něj bar a vlastnil ho až do smrti. Potom BAR odkázal Petterovi, který jej na otcovo přání nesměl prodat dřív než za pět let. To bylo před čtyřmi a půl lety, takže pokud nenastane konec světa, stráví Anna za pultem ještě šest měsíců.

BAR je takové místo, které najdete, jenom když ho hledáte. Všechno tu je ze dřeva: barový pult, podlaha, strop, prázdné stoly a židle, sporadicky rozmístěné. Osvětlení je žlutavé, teplé, Annina pleť v něm vypadá opálenější. Anna opatrně ohne roh stránky v tlusté knize a zavře ji, ze skříňky vyndá láhev absintu, postaví na pult skleničku a nalije množství, které podle mého názoru měly být dva centilitry, ale je to podstatně víc. Prodej absintu je nezákonný, ale mnoho věcí, které se provozují v barech, má sklon k ilegality.

„Je tu ticho,“ řeknu.

„Mám pustit hudbu? Vypnula jsem ji, rušila mě.“

Nevím, co chci. Radši se posadím na jednu z barových židliček a napiju se. Absint je jediný alkohol, který zvládám. Piju

zřídka, ale když už, dávám přednost jemu. Našel jsem to tu na začátku léta cestou domů, byl jsem sjetý a zastavil se, abych si zapálil. Musel jsem se opřít o zeď, abych stál pokud možno rovně. Všechno se pořád naklánělo doleva, nemohl jsem zafixovat pohled. Když se mi to nakonec povedlo – upřel jsem ho na vínové těžké dveře na protější straně ulice –, spatřil jsem slovo BAR. Byl jsem si poměrně jistý, že to je halucinace, přesto jsem ulici překlopýtal a začal tvrdě bušit na dveře. Po chvilce otevřela Anna. V ruce držela baseballovou pálku.

Nevím, kolik je jí let. Mohlo by jí být dvacet. Její rodiče vlastní nějaký panský statek v Upplandu, severně od Norrtälje. Před patnácti lety rozjel Annin otec v ten pravý čas internetovou firmu a prodal ji těsně před tím, než bublina splaskla. Peníze investoval do nových podniků, které nechal růst. Právě díky takovým manévřům lidé v současnosti bohatnou. Anna se potácí mezi silnou potřebou sebepotvrzení a pocitem velkého opovržení otcem. Studuje psychologii a navíc pracuje jako barmanka v BARU, ale já jsem ji nikdy neviděl číst nic do školy. Jediné, co čte, jsou tlusté knihy s potrhanými obálkami. To je všechno, co o ní vím. Skoro to stačí na přátelství.

Vidím svůj odraz v zrcadle nad barem. Oblečení vypadá, jako bych si ho půjčil. Zhubl jsem. Jsem bledý jako smrt, což značí, že jsem se rozhodl stáhnout do ústraní. Anna se lokty opře o bar a položí hlavu do dlaní, pozoruje mě chladným modrým pohledem.

„Vypadáš sklesle,“ poznamená.

„Máš dobrý oko.“

„Mám pěkně blbý oko. Z tebe to přímo vyzařuje.“

Upiju absintu.

„V našem domě zastřelili nějakou ženskou,“ oznámím a postavím skleničku. „Něco se mi na tom... nezdá.“

Anna povytáhne obočí.

„Ve vašem baráku?“

„V ubytovně v prvním patře. Je mrtvá.“

„Takže ji někdo zabil, jo?“

„Jestli má v tomhle městě někdo sklon k umírání, tak jsou to fetišti a kurvy.“ Podívám se na láhev před sebou. „Ale často se jedná o předávkování nebo sebevraždu. Těch pár, který zabije někdo jinej, jsou skoro vždycky muži. Tohle byla žena. To není obvyklý.“ Poškrábu se na tváři a zaslechnu chrastivý zvuk. Měl bych se oholit. „Vypadalo to... prostě. Diskrétně a čistě. To je ještě míň obvyklý. A to se mi nezdá ze všeho nejvíc.“

Na dvoře našeho domu nějaké děti, myslím, že to jsou sourozenci, často soutěží a běhají tam, z jednoho konce na druhý. Křičí a smějí se, až se zvuky rozléhají mezi zdmi. Nevím, proč si na to vzpomínám právě teď, ale na té představě je něco, jak vypadá a jak zní, co je pro mě důležité, obrázek něčeho, co bylo ztraceno.

„To není tvoje oddělení,“ řekne Anna. „Vyšetřování vražd. Nebo jo?“

Zavrtím hlavou.

„A který oddělení je teda to tvoje?“

„Neříkal jsem to?“

Zasměje se. Má symetrická ústa.

„Tady toho moc nenamluvíš. Ale,“ dodá, „to je v pohodě. Mně to vyhovuje.“

„Pracuju na vnitřním vyšetřování.“

Upiju ze sklenice, uvědomím si, že se mi chce zase kouřit.

„Ty vyšetřuješ ostatní policajty?“

„Jo.“

„Myslela jsem, že týhle pocty se dostává jenom šedesátiletejm pánům. Kolik je tobě, třicet?“

„Třicet tři.“

Prohlíží si barový pult, tmavý a čistý, zamračí se, vytáhne hadr a začne ho pucovat ještě víc.